

ZIJ DIE ACHTERBLEVEN

De *Trail of Tears* van de Cherokee Indianen en het overleven
van de *Eastern Band*, 1819-1844

Tim de Wit

Diep in het hart van de bergen van North Carolina kan men vandaag de dag nog steeds een van de overblijfselen van de grote Indianennaties van het Amerikaanse Zuidoosten vinden: de *Eastern Band of Cherokee Indians*. In dit artikel zal Tim de Wit zich bezighouden met hoe deze aftakking van het Cherokee volk in de eerste helft van de negentiende eeuw wist te ontkomen aan de beruchte *Trail of Tears* en op hun voorouderlijke land kon achterblijven.

Op 11 december 1890 schreef John G. Burnett, een tachtigjarige oud-soldaat uit Tennessee, een brief aan zijn kleinkinderen waarin hij uitweidde over ervaringen die hij 52 jaar eerder had opgedaan. Tijdens zijn jeugd had Burnett veelvuldig vriendelijk contact gehad met de Cherokees, een lokaal Indianenvolk uit de regio die nu deel uitmaakt van Tennessee, Georgia, North Carolina en Alabama. In 1838 werd hij echter ingezet bij de gewelddadige verwijdering (*Removal*) van dit volk door de troepen van generaal Winfield Scott op last van president Martin Van Buren, die het beleid van zijn directe voorganger Andrew Jackson voortzette. Burnett's herinneringen aan wat hij meegemaakt had in deze periode bleven hem nog jarenlang achtervolgen, zoals blijkt uit de brief:

"I saw the helpless Cherokees arrested and dragged from their homes, and driven at the bayonet point into the stockades. And in the chill of a drizzling rain on an October morning I saw them loaded like cattle or sheep into six hundred and forty-five wagons and started toward the west."¹

Uiteindelijk stierven er zo'n vierduizend, van de in totaal zestien duizend, Cherokees tijdens deze gedwongen tocht naar hun nieuwe toegewezen landen in het zogenaamde Indian Territory (het huidige Oklahoma). Deze tocht is de geschiedenis ingegaan als de 'Trail of Tears'.

Rond dezelfde tijd dat Burnett zijn brief schreef, bracht een andere oude man zijn laatste jaren door in verscheidene gekkenhuizen in North Carolina: William Holland Thomas. Hij heeft eraan bijgedragen dat een deel van het Cherokee volk kon achterblijven in de Great Smoky Mountains van westelijk North Carolina, verzameld rond een plaats genaamd Quallatown. Achtduizend afstammelingen van deze achterblijvers, de officieel erkende Eastern Band of Cherokee Indians, leven nog altijd in North Carolina, in een reservaat dat bekend staat als de Qualla Boundary. Het doel van dit artikel is om uit te vinden hoe de Qualla Cherokees erin slaagden om achter te blijven tijdens die donkere dagen in 1838, terwijl de rest van het Cherokee volk de Trail of Tears af moest leggen. Om dit te verklaren wordt er naar de juridische, culturele, economische en incidentele factoren gekeken die uniek waren aan de situatie van de Qualla Cherokee.

DE STAM EN DE NATIE: JURIDISCHE VERSCHILLEN

Het is belangrijk om eerst aan te tonen dat men, als men het over Noord-Amerikaanse Indianenvolken heeft, zich moet realiseren dat zij zich maar zelden organiseerden als gecentraliseerde natiestaten zoals die in Europa opkwamen. Zeker voor de Europese invloed in de Cherokee landen bestond het volk uit verschillende autonome stammen die ieder een eigen stamhoofd hadden. Tegen het begin van de negentiende eeuw hadden de Cherokees wel een *Principal Chief*, maar al claimde deze het oppergezag, hij oefende geen absolute autoriteit uit. Dit werd gedemonstreerd in 1835, toen verschillende prominenten onder de Cherokee een verdrag sloten met de Amerikaanse overheid in New Echota.² Dit ging tegen de wensen in van de Principal Chief John Ross (1790-1866), die meende dat het de verwijdering van Cherokees van hun land zou erkennen.³

Kaart 1: The Trail of Tears. Bron: www.cherokeehistory.com.

Op deze kaart ziet men het gebied dat geclaimd werd door de Cherokee Natie voor 1721: tegen 1819 was het gebied geslonken tot het uiterste westen van North Carolina (NC), het noorden van Georgia, het zuidoosten van Tennessee en het noordoosten van Alabama.

Andere zaken die aangegeven worden zijn de routes waarover de Trall of Tears liep en het land in Oklahoma (destijds het Indian Territory) waar de verdreven Cherokees terecht kwamen. Het gebied dat aangeduid wordt als 'present Cherokee Reservation' is het gebied van de Qualla Cherokee, dat na 1819 net buiten de grenzen van de officiële Cherokee Natie viel.

Zelfs voordat het land waar de Qualla Cherokee leefden gescheiden werd van de rest van de Cherokee Natie opereerde het stamhoofd van deze stam dus buiten het gezag van de Principal Chief.

In de vroege achttiende eeuw leefden de Cherokees in een land dat zich uitstreckte van noord Kentucky tot noord Georgia en van de westelijke regionen van de beide Carolinas tot oostelijk Tennessee en noordoostelijk Alabama (zie kaart 1). Beginnend in 1721 werd hun gebied echter langzaam ingeperkt door

middel van zo'n twintig verdragen met eerst de Britse koloniale overheid en later de Amerikaanse overheid. Tegen de tijd dat het Verdrag van Washington van 27 februari 1819 getekend werd was het leefgebied van de Cherokeees geslonken tot de westelijke rand van North Carolina, het noorden van Georgia, het zuidoosten van Tennessee en het noordoosten van Alabama. In ruil voor het overhandigen van meer land bood het verdrag van 1819 de Cherokeees de mogelijkheid om te verhuizen naar land in Arkansas.⁴ Daarnaast konden de Cherokeees die leefden in de gebieden die aan de Amerikanen overhandigd werden, vragen om op hun land te blijven als reservaat-bewoners onder supervisie van de staten aan wie het land gegeven werd.⁵

Een van de regio's die in 1819 bij Amerika ingelijfd werd was een groot deel van wat nu het westen van North Carolina is. In deze regio, die door zowel de blanke Amerikanen als de andere Cherokeees als onherbergzaam werd gezien, lagen enkele van de meest afgelegen Cherokee dorpen in de dalen van de Great Smoky Mountains.⁶ De meeste Cherokeees die hier leefden verhuisden na het verdrag van 1819 naar de gebieden van de door de Amerikaanse overheid erkende Cherokee Natie, maar rond de 49 families registreerden zich bij de federale bureaucraten om hun bezit als privéreservaten te laten erkennen onder de autoriteit van de staat North Carolina. Op deze wijze behielden twee lokale stamhoofden, Yonaguska ('Verdrinkende Beer') en zijn schoonzoon Euchella, die aan het hoofd van zijn eigen stam stond, hun gebieden aan de Tuckasegee en Nantahela rivieren in het gebied dat nu onder gezag van de Verenigde Staten viel.

De staat North Carolina was echter te enthousiast met het overnemen van de nieuwe gebieden en verkocht het grondgebied van enkele geregistreerde Cherokee families aan nieuwe bezitters. Dit leidde tot een rechtszaak in de *North Carolina State Supreme Court* genaamd *Euchella v. Welsh* die als resultaat had dat de Cherokeees hun gebieden mochten behouden en dat de staat ze terug moest geven.⁷ North Carolina bood de Cherokeees toen aan om de reeds verkochte gebieden om te ruilen voor andere gebieden binnen de staat of voor een vergoeding. Zowel Euchella als Yonaguska maakten van dit aanbod gebruik. Euchella verkocht zijn gebied aan de Nantahela aan de North Carolinians en verhuisde naar een andere locatie binnen de grenzen van de Cherokee Natie. Yonaguska verliet zijn land aan de Tuckasegee en verhuisde naar een stuk land aan de Oconoluftee, wat buiten de Cherokee Natie lag, maar binnen de staat North Carolina. Deze locatie werd Quallatown genoemd, en Yonaguska's stam van rond de driehonderd Indianen zouden bekend komen te staan als Qualla of Luftee (vernoemd naar de Oconoluftee rivier) Cherokee.⁸ In het vervolg zouden de Cherokee Natie en Yonaguska's Qualla stam dus twee verschillende juridische entiteiten zijn en beslissingen die door de Amerikaanse overheden genomen werden voor de ene groep hoefden dus niet per se iets te betekenen voor de andere groep.

CULTURELE VERSCHILLEN EN DE REMOVAL-IDEOLOGIE

Waarom sloot Yonaguska zich niet aan bij de rest van de Cherokee Natie?

Volgens verschillende historici had dit te maken met culturele verschillen tussen

hem en de rest van de Cherokee-leiders. Zo was Yonaguska een traditionalist, die het niet eens was met de 'progressieve' leiders van de Cherokee Natie.⁹ De meeste leden van Yonaguskas stam waren 'volbloed' Cherokee Indianen die leefden van de jacht, kleinschalige maïsbouw en handel met de weinige blanke handelaren in de regio. Waynesville, de dichtstbijzijnde Amerikaanse nederzetting, lag ongeveer vijftientig mijl ten oosten van Quallatown en contact daarmee was schaars. Wel hadden de Qualla Cherokees contact met blank Amerika via de nabije handelspost van Felix Hampton Walker, een handelaar uit Waynesville. In 1818 werd deze handelspost namens Walker geopereerd door de dertienjarige William Holland Thomas, die bevriend raakte met Yonaguska en later door hem geadopteerd zou worden.¹⁰ Een andere blanke invloed was een Baptistenmissie, maar de missionarissen daar hadden veel moeite met het bekeren van de Cherokees die in de bergen leefden.¹¹ Verder was er weinig blanke invloed in het westen van North Carolina.

In tegenstelling tot de Qualla Cherokees van North Carolina werd de Cherokee Natie veel sterker door de blanke cultuur beïnvloed. Hier bestond de elite niet uit bergstamhoofden, maar uit christelijke multiculturele hoogopgeleiden. John Ross, de Principal Chief van de Cherokee Natie, was bijvoorbeeld voor zevenachtste van Schotse afkomst en slechts een achtste Cherokee Indiaan.¹² Zijn belangrijkste politieke rivalen, Major Ridge en zijn familie, waren ook voor een belangrijk deel van Schotse afkomst.¹³ Deze stamelite was veel eerder geneigd om de cultuur van de blanke Amerikanen te waarderen, wat te merken was aan verschillende pogingen van deze stamelite om de Cherokee Natie 'beschaafd' te maken.

Een voorbeeld daarvan is het werk van Elias Boudinot, een neef van Major Ridge die was opgeleid in New England, die in 1828 een krant voor de Cherokee Natie genaamd de *Cherokee Phoenix* oprichtte.¹⁴ Deze krant was tweetalig (Engels en Cherokee) en had als doel om de vordering van het beschavingsproces onder de Cherokee binnen de Natie, maar ook aan de buitenwereld tentoon te stellen.¹⁵ In de eerste oplage van de *Phoenix* werd de 'Constitutie van de Cherokee Natie' gedrukt, waarin beschreven stond hoe de Natie, in tegenstelling tot de meeste Indianenstammen, in theorie een *trias politica* kende: "Sec. 1. The Power of this Government, shall be divided into three distinct departments; the Legislative, the Executive, and the Judicial".¹⁶ De Natie kende ook acht kiesdistricten, die gebruikt zouden worden wanneer er een nieuwe Principal Chief gekozen moest worden. Het moge duidelijk zijn dat de verschillen met Quallatown, waar niet op eenzelfde manier werd geëxperimenteerd met Europese idealen van staatkunde, immens waren.

In tegenstelling tot wat men zou verwachten was de blanke Amerikaanse politiek over het algemeen niet onder de indruk van de pogingen van de Cherokee elite om zichzelf te beschaven. Dit had te maken met de ideeën die in de jaren 1820 en de jaren 1830 door Lewis Cass (1782-1866), de territoriale gouverneur van Michigan van 1813 tot 1831 en oorlogssecretaris van 1831 tot 1836, werden verbreid. In twee artikelen die hij in 1826 en 1830 in de *North American Review* publiceerde legde hij uit dat zijn eigen ervaringen met de Indianen van Michigan hem hadden geleerd dat de invloeden van de blanke beschaving

allesbehalve goed waren voor de Indiaan. De oorzaak voor de afnemende Indianenbevolking zocht hij in zaken als alcohol die door blanken aan Indianen verkocht werd,¹⁷ het binnendringen van blanke kolonisten in Indianengebied¹⁸ en biologische inferioriteit van de Indianen, die hierdoor simpelweg niet in staat waren om met de blanke cultuur om te gaan.¹⁹

Voor de Cherokees in het bijzonder heeft Cass weinig goede woorden over:

Lewis Cass, foto door Mathew Brady, 1857.
Bron: Harvard University Art Museums

“We doubt whether there is, upon the face of the earth, a more wretched race than the Cherokees”.²⁰ Volgens hem was de raciaal vermengde elite van de Cherokee schuldig aan het uitbuiten van hun volbloedige stamgenoten die nog op de traditionele wijze leefden. Succesverhalen als de ontwikkeling van het Cherokee alfabet door Sequoyah, Boudinot's krant en de Cherokee constitutie deed Cass af als pogingen van de elite om hun grip op hun armere stamgenoten te versterken zonder interventie van de Amerikaanse overheid.²¹ Waar er geen gemixte elite was zochten Cass' volgelingen andere schuldigen die de arme Cherokees uitbuiten: toen William Holland Thomas, die volledig van Europese afkomst was, opgroeide tot een advocaat die namens de Cherokee sprak in Washington en land voor zijn Cherokee vrienden begon op te kopen om hen te behoeden voor de Trail of Tears werd hij,

vooral in de jaren 1840, ook vaak geportretteerd als hun uitbouter.²²

Volgens Cass was de oplossing voor dit probleem simpel: de Cherokees en de andere Indianenstammen die te dicht bij blanke Amerikanen leefden moesten gedeporteerd worden naar landen ten westen van de Mississippi. Aldaar konden zij wederom 'wilde Indianen' worden zoals paste bij hun natuur.²³ Cass' gedachtegoed werd aangehangen door politici op zowel federaal als statenniveau, waaronder president Andrew Jackson²⁴ en gouverneur Wilson Lumpkin van de staat Georgia (gouverneur in 1831-1835).²⁴ ²⁵ Maar aangezien zowel de Qualla Cherokee als de Cherokee Natie bekritiseerd werden door de volgelingen van Cass lijkt het erop dat, ook al heeft deze ideologie een rol gespeeld bij de totstandkoming van de Removal, het effect op het achterblijven van de Qualla Cherokee minimaal is geweest. Er moeten dus andere factoren een rol hebben gespeeld.

KATOEN EN GOUD: ECONOMISCHE VERSCHILLEN

Zoals eerder genoemd werd leefden de Cherokees van Quallatown voornamelijk op basis van kleinschalige akkerbouw en de jacht. Ook op dit gebied waren er enorme verschillen met de Cherokee Natie van noord Georgia, noordoostelijk Alabama en zuidoostelijk Tennessee, waar er veel minder bergen waren. Vooral in noord Georgia, waar de Cherokee hoofdstad New Echota lag, en Tennessee,

was er sprake van een markteconomie en in deze gebieden produceerde respectievelijk 38% en 50% van de huishoudens maïs voor de markt. In westelijk North Carolina was er slechts bij 10% van de huishoudens sprake van een surplus die naar de markt gebracht kon worden.²⁶ De rijkste inwoners van de Cherokee Natie konden zelfs specialistische gewassen zoals katoen produceren op plantages die niet anders opereerden dan die van de blanke planters in het Amerikaanse Zuiden, wat ervoor zorgde dat er ook slavernij voorkwam in de Cherokee Natie. Volgens een census van de *Cherokee Phoenix* leefden er in 1828 zo'n 14.972 mensen in de Cherokee Natie, waarvan er 1.038 zwarte slaven waren.²⁷

Deze welvaart evenaarde of oversteeg zelfs die van de blanke boeren die aan de grenzen van de Cherokee Natie leefden en ging dan ook niet voorbij aan de bewindslieden van staten rondom dit rijke gebied. Vooral de staat Georgia bleek hier gevoelig voor. Op 21 mei 1828 rapporteerde de *Cherokee Phoenix* dat er in de *Georgia General Assembly* gediscussieerd werd over de enorme aantallen vee die de Cherokee bezaten en dat de vlakten en valleien van de Natie goed geschikt waren voor de productie van "Indian corn, cotton, tobacco, wheat [etc.]."²⁸ Dit voorspelde weinig goeds: in 1814, 1818, 1821 en 1826 was Georgia druk bezig geweest met het sluiten van verdragen met de Creek Indianen die ten zuiden van de Cherokees leefden, waarbij ze hun vruchtbaarste land gedwongen werden af te staan aan de expansieve Georgians.²⁹

Het hek was van de dam toen in 1828 goud werd ontdekt in de Cherokee Natie. Het nieuws verspreidde zich snel en zorgde voor een *Gold Rush* in noord Georgia die zo'n 10.000 'Twenty-Niners' aantrok. Deze Twenty-Niners vestigden zich illegaal in de gebieden van de Cherokees om naar goud te zoeken.³⁰ De Cherokees noemden dit proces de *Great Intrusion*. De aanwezigheid van deze goudzoekers was de politici van Georgia een doorn in het oog: in zijn memoires noemt George Rockingham Gilmer (gouverneur van Georgia in 1829-1831 en 1837-1839) de Twenty-Niners "idle, profligate people", die hun tijd verdeden met alcohol zuipen, gokken en nietsdoen.³¹ Daarnaast waren de goudzoekers volgens *The Athenian* (een krant uit de universiteitsstad Athens, Georgia) van 14 december 1830 schuldig aan het stelen van goud uit "the gold, silver, and other mines, situated in the Cherokee Country [...] [which] are of right the property of Georgia."³² Georgians beschouwden de goudmijnen in de Cherokee Natie dus al als staatsbezit, ook al waren ze officieel nog in handen van de Cherokees, en er moest opgetreden worden om te voorkomen dat de goudzoekers staatsbezit stalen.

De Cherokee kregen zelf de schuld van de chaos. In *The Athenian* van 20 december 1831 wordt een transcript van de Georgia General Assembly geciteerd waarin de toenmalige gouverneur Wilson Lumpkin sprak over "the impotency and incompetency of the Cherokee" die niet in staat waren om de goudzoekers te weren of onder controle te houden.³³ In 1830 werd dan ook een akte uitgevaardigd door de staat Georgia die de autoriteit van de staat uitbreidde zodat de Cherokee Natie er ook onder viel. Voortaan mochten blanke milities uit Georgia ingrijpen in de Cherokee Natie om goudzoekers onder controle te houden. Dat daarbij ook Cherokees door de milities lastiggevallen werden blijkt

uit een artikel uit de *Cherokee Phoenix* van 14 december 1830, waarin bericht werd dat Amerikaanse troepen zowel Cherokee als blanke goudzoekers gearresteerd hadden.³⁴

De Cherokees bevochten de interventie van Georgia op juridische wijze. In 1831 klaagden zij de staat Georgia aan, wat leidde tot de invloedrijke Supreme Court rechtszaak *Cherokee Nation v. Georgia*, waarin bepaald werd dat de Cherokee Natie geen onafhankelijk land was en dus niet bij rechte was om een Amerikaanse staat aan te klagen op het gebied van soevereiniteit.³⁵ Toen de Georgians vervolgens verder gingen met het uitbreiden van hun autoriteit, klaagden de blanke Cherokee sympathisant Samuel Worcester en elf andere gelijkgestemde missionarissen Georgia aan. De hieruit volgende rechtszaak, *Worcester v. Georgia* (1832), gaf de Cherokees gelijk: Georgia had haar autoriteit illegaal uitgebreid en moest haar troepen terugtrekken uit de Natie.³⁶ Dit weigerden de Georgians en president Andrew Jackson deed niets om het besluit van de Supreme Court te handhaven.³⁷ De Georgians hielden vast aan de autoriteit die zij aan de Cherokees hadden opgelegd, wat een belangrijke stap was naar de latere verwijdering van de Cherokee.

Ondertussen bleef het in het westen van North Carolina rustig. De Great Smoky Mountains waren agrarisch onvruchtbaar en de Georgia Gold Rush breidde zich niet uit naar de kleine regio die bewoond werd door Yonaguska en zijn stamgenoten. William Holland Thomas vertrok wel tijdelijk naar noord Georgia om mee te doen aan de Gold Rush, maar was zo geschokt door de chaos die hij daar aantrof dat hij zwoer dat hij de Qualla Cherokee nooit hetzelfde zou laten overkomen.³⁸

DE ERVARINGEN VAN DE QUALLA CHEROKEE: INCIDENTELE FACTOREN

In 1835 was het voor de Ridge familie duidelijk dat Removal onvermijdelijk was. Op 26 mei 1830 had het federale Congres al de *Indian Removal Act* doorgevoerd en was daarna al begonnen met het verwijderen van de andere vier belangrijke stammen van het Amerikaanse Zuidoosten: de Creek/Muskogee uit Georgia en Alabama, de Seminoles uit Florida, en de Choctaw en de Chickasaw uit Mississippi. Principal Chief John Ross hoopte nog dat de Cherokees gespaard zouden blijven, maar die hoop bleek ijdel toen Major Ridge en zijn naaste familie – onder wie Elias Boudinot en zijn broer Stand Watie, die tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog beroemd en berucht zou worden als een van de meest competente generaals van de Zuidelijke Confederatie – het Verdrag van New Echota ondertekenden. Hierbij ruilden zij hun land in de oude Cherokee Natie vrijwillig in voor landen in het Indian Territory.³⁹ Ross liet zich echter niet zo makkelijk verdrijven en samen met zijn volgelingen verschool hij zich in de zuidelijke Appalachen tot Winfield Scott in 1838 aan het hoofd van een leger van zeventuizend militiemensen, federale troepen en vrijwilligers aankwam in de Cherokee Natie om namens de federale overheid de achtergebleven Cherokees met geweld te verwijderen.⁴⁰ De rest is geschiedenis.

De Qualla Cherokee hadden een sterke juridische positie om Removal te voorkomen. Zij hadden nu zestien jaar gescheiden van de Cherokee Natie geleefd en de rechtszaak *Euchella v. Welsh* had hen een officiële positie als

residents, hoewel niet *citizens*, van de staat North Carolina gegeven.⁴¹ Daarnaast bood het Verdrag van New Echota, in het geval dat het ook bij de Qualla Cherokee toegepast werd ondanks dat ze niet bij de Cherokee Natie hoorden, de mogelijkheid om de autoriteit van de staten aan wie de voormalige Cherokee gebieden toegewezen werden te aanvaarden. In dit laatste geval mochten ze op hun land blijven en kregen ze fondsen toegewezen om hun land te verbeteren. Niet alleen erkenden de Qualla Cherokees de autoriteit van North Carolina al, maar ze hadden nu dus ook nog eens recht op federale fondsen.⁴²

Niettemin was de situatie onveilig voor Quallatown. De federale overheid had een slechte geschiedenis met het naleven van verdragen. Om die reden stelden Yonaguska en negenenvijftig andere stamleden William Holland Thomas, de blanke man die geadopteerd was als Cherokee, aan als hun vertegenwoordiger in Washington D.C.⁴³ Aldaar lobbyde Thomas voor de positie van de Qualla Cherokee en beargumenteerde hij dat zij niets anders waren dan “law-abiding residents of North Carolina, peaceful, and legally outside the boundaries of the Cherokee Nation.”⁴⁴ Hij was hierin succesvol: hij bereikte een twijfelachtig akkoord met de federale verantwoordelijken die de Qualla Cherokee toestonden om in North Carolina te blijven. Thomas slaagde er niet in om de fondsen waar de Qualla Cherokees recht op hadden uitbetaald te krijgen tot na de Amerikaanse Burgeroorlog, maar de rente erop verkreeg hij wel. Niettemin was Thomas in staat om met de fondsen die hij wel verkreeg land op te kopen voor de Qualla Cherokee dat op zijn naam geregistreerd stond en dus voor meer zekerheid zorgde.⁴⁵

Ten opzichte van de Cherokee buiten Quallatown stelde Thomas zich hard op. Hij werkte zelfs samen met Winfield Scott bij de jacht op Tsali, een North Carolina Cherokee opperhoofd die tijdens de Removal een soldaat had vermoord. Thomas wist voor deze klopjacht de hulp van Yonaguska's eerder genoemde schoonzoon Euchella en zijn tweehonderd stamgenoten te rekruteren, die, nadat zij Tsali na twaalf dagen hadden gevangen, van Winfield Scott toestemming kregen om zich in Quallatown te vestigen. Het verhaal van de jacht op Tsali wordt vandaag de dag nog steeds gevierd met de opvoering van het toneelstuk *Unto these Hills*.⁴⁶

In 1839 besloot het oorlogsdepartement dat het niet de moeite waard was om de overgebleven Cherokee in het Amerikaanse Zuidoosten te verwijderen. In totaal waren er zo'n 1400 Cherokees achtergebleven, waarvan er zo'n 700 tot 800 in Quallatown leefden.⁴⁷ In de eerste helft van de jaren 1840 waren er nog plannen van federale ambtenaren om de Qualla Cherokee alsnog naar de Indian Territory over te brengen, maar de Removal ideologie was onpopulair geworden. Zowel Lewis Cass als Andrew Jackson waren niet langer aan de macht en de lokale politici van North Carolina hadden nog altijd weinig interesse om hen te verwijderen, omdat het land waarop zij leefden afgelegen en relatief waardeloos was. Daarnaast had William Holland Thomas na de dood van Yonaguska in 1839 zijn stiefvader opgevolgd als stamhoofd van Quallatown en was hij nog steeds fel gekant tegen Removal.⁴⁸ Na 1844 was er geen sprake meer van serieuze overwegingen door de federale overheid om de Qualla Cherokee alsnog te deporteren: het plan verdween, zoals het gezegde luidt, *not with a bang, but with*

a whimper.

CONCLUSIE

Al waren de North Carolinians in het algemeen niet geïnteresseerd in het verwijderen van de Qualla Cherokee en verloor de federale overheid ook haar

William Holland Thomas, onbekende fotograaf, 1865.
Bron: NC Office of Archives and History

interesse in het project, kan er toch niet gezegd worden dat de positie van Quallatown na 1844 helemaal secuur was. Het debat sputterde door tot 1861, toen de zuidelijke staten zich afscheidden van de Unie en de Confederatie vormden, wat voor William Holland Thomas en de Qualla Cherokee ook een nieuwe periode inluidde. Het blanke opperhoofd van Quallatown was voor de hieruit volgende Amerikaanse Burgeroorlog voortdurend door critici uit de zuidelijke staten beschuldigd van corruptie en uitbuiting van de Cherokees onder zijn hoede. Tijdens de oorlog sloot hij zich toch aan bij de blanke zuiderlingen, vermoedelijk om zijn reputatie bij hen te verbeteren: hij werd een kolonel in het leger van de Confederatie en richtte een *Legion of Cherokee Indians and Highlanders* op dat het leger van de Unie doormiddel van guerrillaoorlogvoering in de bergen bestreed. De oorlog werd uiteindelijk verloren door het Zuiden, maar voor de Qualla Cherokee was

het een winst: eindelijk werd hun aanwezigheid in North Carolina gewaardeerd door de lokale blanken en was hun positie secuur. Thomas zelf werd rond deze tijd steeds meer mentaal instabiel en werd in 1867 opgenomen in een gekkenhuis in Raleigh, North Carolina. De rest van zijn lange leven bleef gekenmerkt door institutionalisering. William Holland Thomas overleed uiteindelijk in 1893.

In hoeverre droeg Thomas bij aan het achterblijven van de Qualla Cherokee in North Carolina tijdens het hoogtepunt van de Removal? Het moge duidelijk zijn dat zijn lobby pogingen in Washington en zijn samenwerking met Winfield Scott in 1838 zeker mee hebben gespeeld, maar men kan zich afvragen of dit de beslissende factor was. De voorstanders van Removal schilderden Thomas af als een uitbuiters van de primitieve Cherokee Indianen en indien de staat North Carolina een vergelijkbare houding als die van Georgia had aangenomen tegenover de Cherokees lijkt het onwaarschijnlijk dat Thomas' handelingen de Qualla Cherokee beschermd zouden hebben. De North Carolinians stonden echter apathisch tegenover Quallatown. De belangrijkste reden voor het verschil in houdingen tussen Georgia en North Carolina lijkt neer te komen op de waarde van het land waarop de Indianen leefden. Noord Georgia, het centrum van de Cherokee Nation, was, zoals eerder aangegeven, vruchtbaar en goudrijk, maar

westelijk North Carolina, waar Quallatown lag, was bergachtig, afgelegen en goudarm. North Carolina had eenvoudigweg geen behoefte aan dit land en stond daarom open voor de argumenten van William Holland Thomas. Het armzalige land van de Great Smoky Mountains bleek voor de Qualla Cherokee een zegen.

Tim de Wit is een onderzoeksmasterstudent Geschiedenis aan de Vrije Universiteit van Amsterdam. Zijn interesse gaat in het bijzonder uit naar de geschiedenis van de Zuidelijke Verenigde Staten en *Native American History*.

NOTEN

- 1 John G. Burnett, *Removal of the Cherokees. Birthday Story of Private John G. Burnett December 11, 1890*, Manuscript 7275, National Anthropological Archives, Smithsonian Institution.
- 2 Treaty with the Cherokee, 1835. Dec. 29, 1835. 7 Stat., 478. Proclamation, 23 mei 1836.
- 3 Walter H. Conser, Jr., 'John Ross and the Cherokee Resistance Campaign, 1833-1838', in: *The Journal of Southern History*, 44-2 (1978) 193.
- 4 John R. Finger, *The Eastern Band of Cherokees 1819-1900* (Knoxville, TN 1984) 10.
- 5 Treaty with the Cherokee, 1819. Feb. 27, 1819. 7 Stat., 195. Proclamation, 10 maart 1819.
- 6 Finger, *The Eastern Band*, 3.
- 7 Vicki Rozema, *Voices from the Trail of Tears* (Winston-Salem, NC 2003) 176.
- 8 Finger, *The Eastern Band*, 11.
- 9 Finger, *Eastern Band*, 10; Vicki Rozema, *Footsteps of the Cherokee*, 2nd ed. (Winston-Salem, NC 2007) 47.
- 10 E. Stanly Godbold and Mattie U. Russell, *Confederate Colonel and Cherokee Chief. The Life of William Thomas Holland* (Knoxville, TN 1990) 8.
- 11 William G. McLoughlin en Walther H. Conser, Jr., 'Cherokees in Transition: A Statistical Analysis of the Federal Cherokee Census of 1835', in: *The Journal of American History*, 64-3 (1977) 686.
- 12 Conser, 'John Ross', 193.
- 13 John Ehle, *Trail of Tears. the Rise and Fall of the Cherokee Nation* (New York 1988) 8.
- 14 Bethany Schneider, 'Boudinot's Change: Boudinot, Emerson and Ross on Cherokee Removal', in: *ELH*, 75-1 (2008) 151.
- 15 Schneider, 'Boudinot's Change', 152.
- 16 Elias Boudinot, 'Constitution of the Cherokee Nation', *Cherokee Phoenix*, 21 februari 1828.
- 17 Lewis Cass, 'Removal of the Indians', in: *North American Review*, 30 (1830) 66.
- 18 Cass, 'Removal of the Indians', 64.
- 19 *Ibidem*, 69.
- 20 *Ibidem*, 71.
- 21 *Ibidem*, 72.
- 22 John R. Finger, 'The Abortive Second Cherokee Removal, 1841-1844', in: *The Journal of Southern History*, 47-2 (1981) 212.
- 23 Cass, 'Removal of the Indians', 119.
- 24 Ronald N. Satz, *American Indian Policy in the Jacksonian Era* (Lincoln, NE 1974) 11.
- 25 Wilson Lumpkin, 'Communication of the Governor of Georgia', *The Athenian*, 20 december 1831.
- 26 David M. Wishart, 'Evidence of Surplus Production in the Cherokee Nation prior to Removal', in: *The Journal of Economic History*, 55-1 (1995) 126.
- 27 McLoughlin and Conser, 'Cherokees in Transition', 681.
- 28 Elias Boudinot, 'Speech of Mr. Woods', *Cherokee Phoenix*, May 21, 1828.
- 29 David Williams, *The Georgia Gold Rush. Twenty-Niners, Cherokees, and Gold Fever* (Columbia, SC 1993) 14.
- 30 *Ibidem*, 12.
- 31 *Ibidem*, 26.
- 32 Everard Hamilton, 'An Act', *The Athenian*, 14 december 1830.
- 33 Wilson Lumpkin, 'Communication of the Governor of Georgia, in compliance with the request of the House of Representatives, communicating the information in the possession of the Executive, together with his views in relation to the Cherokee Nation, and the immediate survey and occupancy of the Cherokee Lands', *The Athenian*, 20 december 1831.
- 34 Elias Boudinot, 'The Editor of the Statesman & Patriot', *Cherokee Phoenix*, 14 december 1830.
- 35 *Cherokee Nation v. Georgia*, 30 U.S. 1 (1831).
- 36 *Worcester v. Georgia*, 31 U.S. 515 (1832).
- 37 Satz, *American Indian Policy*, 11-12.
- 38 Godbold, *Confederate Colonel*, 21.
- 39 Treaty with the Cherokee, 1835.
- 40 Conser, 'John Ross', 211.
- 41 Finger, *The Eastern Band*, 11.
- 42 Treaty with the Cherokee, 1835.
- 43 Godbold, *Confederate Colonel*, 21.
- 44 *Ibidem*, 22.
- 45 Finger, 'The Abortive Second Cherokee Removal', 212.
- 46 Finger, *The Eastern Band*, 21-22.
- 47 *Ibidem*, 29.
- 48 *Ibidem*, 225-226.